

NÁVRAT NA PANSTVÍ

AMANDA GEARD

*Některá tajemství je lepší
nechat spát*

KIOKAN

Copyright © 2022 by Amanda Geard
Translation © Jana Vlčková, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE MIDNIGHT HOUSE
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím
Headline Review, an imprint of HEADLINE
PUBLISHING GROUP
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-835-7

Tuto knihu s láskou věnuji mamince

Rathmoreovi

(1790 – současnost)

cca 1848 předci
Stackových
odplouvají
do Ameriky
na lodích
poskytnutých
Williamem
Rathmorem
(1. baronem)

Henry STACK
1856–1925
∞ Georgiana
HALLOVÁ
(1860-1927)

Frederick (**2. baron**)
(1819-88)

∞ Temperance Ramsayová

Arabella
(1840-1905)

∞ William Bruce

Charles (**4. baron**)
(1883-1960)

∞ Niamh Stacková
(1888-1958)

Hugo
(1912-57)

Albert (**6. baron**)
(1941 –)

∞ Majella Joyceová
(1955-85)

Milo (1980 –)

1820 – započala výstavba Blackwater Hall
1845-49 Irský hladomor

William Rathmore (**1. baron**)

(1790–1880)

⊞ Katherine Nevilleová

Nathaniel

(1824-85)

⊞ Elizabeth Greyová

Mary

(1823-98)

⊞ John Talbot

George (**3. baron**)

(1848-1910)

⊞ Mary Cavendishová

Grace

(1851-1914)

⊞ Herbert Seymour

Edward (**5. baron**)

(1914-82)

⊞ Nancy Dennyová

(1914-89)

Charlotte

(1921–neznámé)

Harriet

(1947–)

⊞ Victoria Walkerová

Pravda, jakkoli je sama o sobě ošklivá,
bývá vždy mimořádná
a krásná pro toho, kdo ji hledá.

Agatha Christie, *Vražda Rogera Ackroyda*

Ohlížejte se za sebe, abyste věděli,
kudy se ubíraly vaše kroky,
a nechte se vést předvídavostí,
abyste věděli, kam jdete.

Přemýšlejte o tom, kam vás cesta zavede.
A pokud jste příliš daleko, přestaňte veslovat.

Tabby Ryanová, „*Stoletá básnířka*“

Prolog

Proslýchá se, že dům kdysi býval velkou prstencovou pevností postavenou z purpurových kamenů s takovou přesností, že její hladké stěny bez špetky malty tvořily dokonalý kruh. Stála tu na úsvitu doby bronzové i na sklonku doby železné. Byla tu, když na smaragdový ostrov na břehu neklidného Atlantického oceánu dorazilo křesťanství.

Povídá se, že zhrublé dlaně zdejších obyvatel vtiskly stavbě nový tvar, obdélníkový, a připravily ji o fascinující oblost. Přibyly další kameny, vytěžené z hory za ní. Chladná modrá břidlice, podobná šupinám, jež se za svítání mění v hřejivě fialovou, pochází z ostrova Valentia.

Aby stavitelé prodloužili domu životnost, vyhnuli se místnímu dřevu. Ani trámy vytesané z pomalu rostoucích dubů nemohou konkurovat borovici smolné, bohaté na pryskyřici, přepravované přes oceán. Kamenné stěny se tentokrát dočkaly zpevnění maltou a pro jistotu ještě omítkou, k jejíž přípravě byla použita inkoustově modrá voda z místního jezera.

Z blízkých lesů se k budově připlížil břechtan a dychtivě natahoval zvědavé prsty k novým zdem. Zahradníci ho každoročně zastříhovali, ale svědomitě se vracel.

Jakmile do domu nezatékalo, začaly práce uvnitř. Krby dostaly obklady ze zeleného connemarského mramoru, terakotové dlaždice z východu urazily tisíce mil. Ručně malované hedvábí pocházelo z Orientu. Početná okna jako by držela stráž. Byly to oči upřené do světa, a když zamrkaly, vpouštěly dovnitř čerstvý kerryký vzduch nasycený vlhkostí z oceánu pod nimi.

Během let se dům postupně rozrůstal: křídlo sem, kotelna tam, jídelna pro služebnictvo vzadu. Každý přídavek spojila nová vrstva té napřed modré a potom fialové břidlice. Bývaly

časy, kdy z komínů stoupal bílý kouř ze spalované rašeliny. Bývaly časy, kdy se tak nedělo. Generace lidí přicházely a odcházely. Zlomyslné panstvo. Benevolentní panstvo. Nepřítomné panstvo. A také jejich děti.

Irsko bojovalo za svobodu a starý řád se hroutil.

A Blackwater Hall přežil. Ale ještě mohl zmizet.

Protože mizí kruhové pevnosti.

Mizí domy.

Mizí lidé.

Kapitola první

Ballinn, hrabství Kerry

Září 2019

Byl to obsah matčiny knihovny, co nakonec Ellie vytáhlo ze skřýše. Moira Fitzgeraldová měla úplně jiný literární vkus než její dcera. Dmoucí se řadra versus nadčasová klasika. A dva týdny dějových linek, kdy mladík nakonec získá svou vyvolenou a žijí šťastně až do smrti, jsou ažaž.

V zoufalé snaze něčím vyplnit dny Ellie zhltna tučet starých vydání *Kerrymana*, místního zpravodaje, rozesetého všude po domě, a pomačkané stránky jí se značným zpožděním vyprávěly o výsledcích zdejších sportovních klubů a co kdo ztratil, nebo naopak našel. Když Moiru požádala, aby jí z místního obchůdku přinesla *Guardian*, matka bez řeči vyhověla, a každý den jí noviny štítivě podávala dvěma prsty, jako by se od nich mohla něčím nakazit. Ellie věděla, že máma musí Deidre O'Brienové, majitelce obchodu a širitelce drbů, neobvyklý nákup něčím zdůvodnit. (*Jistě, Elliina kariéra v Dublinu utěšeně vzkvétá – je novinářkou na volné noze a píše pro Guardian!*)

Malá neškodná lež.

Teď když Ellie prohlížela obsah polic jediného zdejšího obchodu s použitým zbožím, přiznala si, že byla chyba opustit exil a z bezpečí matčiny farmy se vydat do vesnice, kde ji sledují zvědavé oči a natahují se k ní ještě zvědavější uši, dychtící po skandálu. Velké tmavé brýle, za nimiž se chtěla skrýt, přitáhly víc pozornosti, než kdyby je nechala doma, a matčin zelený Nissan Micra, v němž nepříjemně zaskřípalo pokaždé, když přeřadila na dvojku, si vysloužil přátelské zamávání snad od každého, kdo se zrovna promenoval po hlavní ulici. Zvednuté ruce ale zůstávaly mrtvě trčet ve vzduchu v okamžiku, kdy si dotyční uvědomili, že za volantem nesedí Moira Fitzgeraldová, ale úplně někdo jiný.

Přesto se jí podařilo do bazaru nepozorovaně dostat a s trochou štěstí by mohla nechat peníze na pultě a s několika svazky pod paží nenápadně vyklouznout ven.

„Eleanor?“

Proboha!

„Jsi to ty?“

Ellie vzhlédla a uviděla... nic. Nikoho. V obchodě bylo prázdné jako v její duši. Na dlouhý seznam toho, co je na ní špatně, přibudou *sklony k šílenství*.

Hlas bez těla se ozval znovu. „Ellie?“

Zamžourala do šera. „Ano?“

Objevila se hlava. Napřed se vznášela nad policí s dámským oblečením a pak se vynořila na velkém těle utápějícím se od ramen až k patám v beztvaré sbírce látek sešité z desítek odstřížků křiklavých barev, jako by je někdo hodil do mixéru a zmáčkl tlačítko.

„Bernie?“ Ellii poklesla ramena úlevou. Bernie byla nejlepší kamarádka její mámy a celkem diskrétní svěřovací vrba, což je v Ballinnu dost vzácné zboží. „Bernie, já... Kdybych věděla, že tu pracuješ, neplížila bych se sem jako zlodějka...“

„V přestrojení?“

Ellie si sundala velké brýle. Schovávat se před bystrýma očima obyvatel irské vesnice je marné a směšné.

Bernie se k ní vrhla se širokým úsměvem na tváři a sevřela ji v pestrobarevném objetí. „Ty moje chudinko, ubohá *cratúir*. Tvoje maminka povídala, že ses na nějaký čas vrátila domů.“

„Ráda tě zase vidím,“ řekla po pravdě Ellie. „Těší mě, že jsem zpátky.“ *Další nevinná lež.*

Opravdu měla Ballinn ráda – byl svým způsobem okouzlující, úhledně vklíněný mezi úpatím pohoří MacGillycuddy Reeks, porostlým vřesem, a divokým Atlantikem. Je tu kostel, dvě hospody, kavárna, jejíž majitelé se rok od roku mění, obchod se smíšeným zbožím, kde se pod hlavičkou charity prodává všemožná veteš, a policejní stanice, kde je otevřeno každé druhé úterý. A pak je tu pochopitelně obchod na růžku, kde místní dostanou k nákupu drby zdarma, což platí pro několik desítek stálých obyvatel i několik stovek luftáků. V zimě vesnice voní spalovanou rašelinou a zemitý kouř se mísí s mlhou stoupající z Kenmarského zálivu. V létě tady může být krásně nebo krásně pršet. Zdejší lidé někdy čelí nepolevujícímu dešti, jímž krajinu zásobuje Golský proud, jindy na ně praží slunce. Ale Ellie je zde pořád doma a v bezpečí. Užívá si výhod důvěrně známého prostředí a výbornou máminu kuchyni, jejímž základem je spousta másla.

„Dublin se na tobě už podepisuje,“ prohlásila Bernie a přidržela si ji na délku paže. „Copak tě tam moří hladem?“

„Moc jsem se o sebe nestarala.“

„To je vidět.“

Ellie netušila, kolik toho Bernie ví, ale Moira se jí jistě svěřila, a tak má určitě všeobecný přehled o tom, jak si Ellie podělala život. Anebo přinejmenším ví to, s čím se Ellie mámě svěřila. Povzdechla si, o krok ustoupila a zahleděla se na proudy deště útočící na výlohu. Ale jak se vyhýbala Berniinmu pohledu, zachytila na skle svůj. Vypadá příšerně. Vlasy má jako Ozzy Osbourne. Opět se navlékla do své uniformy, černé kožené bundy a světlých džínů, a místo brnění posloužila červená rtěnka.

„... a Sean vždycky říkal, že jsi byla nejlepší ze třídy.“

Ellie se otočila nazpátek k Bernie. „Prosím?“

„Považoval tě za svoji nejlepší žačku.“

„Z dvanácti.“

„Svéhlavou, ale bystrou,“ přikývla Bernie. „Anebo... ani ne tak bystrou jako zvědavou.“

„Copak se neříká, že zvědavost zabila kočku?“

Bernie se zlehka dotkla jejího ramene. „Ty zatím mrtvá nejsi, kočko, a dlouho nebudeš.“

Jenže Ellie se tak cítila. Uvnitř. Zvenčí. Tolik si přála, aby dokázala vrátit čas, až to bolelo. Vrátit se ke staré práci. Ke staré lásce. Ke starému životu.

Dlouholetá kamarádka její matky se k ní natáhla a stiskla jí ruku způsobem, jako by chtěla říct: *Vykašli se na to*. Dočista ji tím zaskočila. Ellie sklopila oči, do nichž jí okamžitě vhrkly slzy. Vyškubla se ze sevření a potlačila pláč. Nechápala, kde se v ní vzala ta podivná slabost. Styděla se za ni, ale nedokázala se jí zbavit.

Bernie se zamračila a otočila se na patě. „Jako dobrovolná zástupkyně vedoucí našeho vetešnictví ti nabízím VIP nakupování.“ Přešla ke dveřím, teatrálně je zamkla a mávla paží kolem místnosti, jako by někde mezi těmi krámy z druhé ruky ležela odpověď na Elliiny problémy.

Ellie se neubránila úsměvu. „Zástupce vedoucí? Myslela jsem, že tady šéfuješ ty.“

„Šéfovské sesle se nikdo dobrovolně nevzdá. Kromě toho nedokážu vymyslet nic horšího.“ Bernie se k ní spiklenecky naklonila. „Minulý týden jsme začaly s tříděním podle barev. V dobročinném krámě!“

A opravdu – přinejmenším se o to pokusily. Červenou sekci zastupoval věšák s oblečením přecházejícím z rudé přes růžovou do zaprané bílé. Modré kousky se tísnily v zadním rohu, zato žluté se vršily u dveří, jako by se chystaly zdrhnout.

Bernie popadla šarlatovou košili a se spokojeným přikývnutím ji přestěhovala mezi šedé. „Takže, El... Víš, že pro nejnovější módu jsi sem nepřišla. Co tu potom *hledáš*?“

Svůj starý život, chtělo se Ellie říct, ale místo toho přejela dlaní po potrhaných hřbetech. „Něco ke čtení. Cokoliv k ukrácení dlouhé chvíle.“

Bernie to pochopila tak, že Ellie nemá roupana co dělat, přikročila k polici, vytáhla brožovaný výtisk a významně jí ho ukázala.

„Tohle není zrovna *ono*...“, poznamenala Ellie.

Bernie vrátila knížku na polici. „Ne, ne, ne. Děs a hrůza. Samé násilí. Příšerná obálka. Aha...“ Vítězoslavně zvedla knihu Franka McCourta, irskou klasiku. „Vždycky se tu najde několik kousků *Andělina popela*.“

Ellie už měla v životě beztak dost mizérie, a tak byl Frank McCourt to poslední, co potřebovala. Zavrtěla hlavou a dál si prohlížela zdejší nabídku. Stará beletrie a literatura faktu smíchaná dohromady – kuchařka ze sedmdesátých let se tísni mezi *Chovem slepic pro začátečníky* a detektivkou od Kena Folleta.

Bernie významně zvedla prst podobný miniaturní klo-básce. „Vydrž minutku!“ Zmizela ve dveřích vedoucích do zadní části obchodu, odkud se začaly ozývat charakteristické zvuky přesouvaných krabic. Ellie se podívala na svůj prsteníček a přejela rukou po hladké kůži, jako by hledala něco, co tam dávno není.

„Nevybrala by sis něco z těchhle?“ Bernie se vrátila s velkou kartonovou škatulí. „Nikdo je nekupuje, tak je mám vzadu.“ Začala předvádět nové poklady. *Dvacet tisíc mil pod mořem*, Conan Doyle, několik románů od Austenové.

„Tyhle schováváš vzadu?“

„Jasně.“ Bernie si smetla z šatů neviditelné smítko.

„Vážně?“

„Chápu, na co narážíš, ale schovávat zboží pod pultem pro přátele a rodinu je striktně proti obchodní politice našeho vetešnictví. Šéfová by mě zakousla. Od prvopočátku mě nenávidí, jak víš...“

„Bernie!“

„Podívej se, někdo je sem přinesl z Blackwater Hall..., toho starého sídla na náhorní plošině,“ dodala, jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Neměla jsem čas je roztrídít. Proto když jsem se doslechla, že se vracíš..., dala jsem je stranou.“

Ellie se sevřelo hrdlo. „Děkuji ti.“ Nic neobrousí tvrdé hrany velkoměsta spolehlivěji než návrat do Kerry.

Bernie se zakřenila a vrazila Ellie krabici do náruče. Peníze si odmítla vzít. Nato zvedla z police brožovanou knížku a významně ji podržela v ruce. Na obálce žena roztouženými očima hleděla na svalovce, který si někde zapomněl košili. Položila ji na Jane Austenovou a spiklenecky mrkla.

„Tady máš něco pro maminku.“

Venku lilo jako z konve a Ellie posledních pár kroků k autu doběhla. Klíčky jí dvakrát upadly, než se jí podařilo otevřít dveře spolujezdce a položit škatuli na sedadlo. Než se stačila usadit za volant, z krepaté ofiny jí kapala voda.

Hustá mračna způsobila, že uprostřed odpoledne bylo šero jako večer, přestože do západu slunce zbývala spousta hodin. Takhle to vypadá v září v Ballinnu. Krabice zůstala svůdně pootevřená a zvala ji, aby prozkoumala obsah. Zalovila ve vlhkém kartonu a vytáhla Moirina lamače srdcí. *Vezmi nohy na ramena*, poradila by nejradši ženě na obálce, *a zdrhej*. Odložila ji stranou a naklonila se, aby si prohlédla ostatní tituly. Na samém dně krabice leželo strakaté pouzdro s knihou vloženou hřbetem ven. Zvedla ho a knížku vytáhla.

Vraždy podle abecedy od Agathy Christie.

Když ji otevřela, hřbet svázaný v plátně zaskřípal na protest. Zvedla starý výtisk k nosu a přičichla k němu, jak mívala ve zvyku. Původní vůně dávno zmizela a stránky nasákly vlhkostí a uplynulým časem.

Ze zamyšlení Ellie vytrhlo zvonění mobilu. Zase byla zpátky v autě, zpátky v rodné vesnici. Zpátky v přítomnosti. Dlouho jí nikdo nezavolal, takže v ní mimoděk hrklo, ale když pohlédla na displej, ramena jí poklesla. *Mámina pevná linka*.

„Už jsem na cestě,“ oznámila. „Za čtvrt hodinky jsem doma.“

„Nemusíš pospíchat, Ellie,“ odpověděla Moira, „ale večere bude hotová v pět.“

Ellie se usmála. Vždycky se večerí v pět. „Zrovna odjídám ze vsi.“ Přidržela si mobil ramenem a položila si do klína otevřenou knížku. Úhledně vytištěný text jemně vystupoval z papíru a jako nenápadné Braillovo písmo ji šimral pod bříšky prstů. „Potkala jsem Bernie. Věděla, že jsem zpátky...“

„Před Bernie se nic neutají! Vždyť víš, jaká je. Uhodne, co chceš říct, dřív než to vypustíš z pusy.“

„Že by uměla číst myšlenky?“

Moira vztekle zasyčela a Ellie zakusila rovným dílem pocit viny i radosti. „Ukázalo se, že pro mě má nějaké knížky.“

„Jo?“ Matčin hlas povážlivě stoupl.

Ellie se zarazila. „Ty jsi o nich *věděla*?“

Matka se odmlčela. „Och..., už musím běžet. Vařím brambory a překypěla voda. Potvora jedna.“

„Chápu.“

„Zatím, miláčku!“ Miláčku? Ach ano, pomyslela si Ellie a ušklíbala se v okamžiku, kdy se prázdnou ulicí prohnal traktor. Máma o knížkách věděla. Další trik, aby dostala dceru z domu a mezi lidi. Zpátky do bitvy, protože Moira pochází z generace, která se s žalem a nástrahami života vypořádávala tak, že se vrhla do akce. Zato Ellie patří k lidem, kteří těžké časy překonávají pomocí Netflixu. Jenže na farmě není kabelová televize k mání – ani mobilní signál, když už jsme u toho – a tak jediný únik před realitou představují knihy. Teď jich má celou krabici. Spokojeně ji poplácala, zaklapla *Vraždy podle abecedy* a položila detektivku na hromadu.

„Zatím!“ vyhrkla do mobilu.

Ukončila hovor a zahleděla se na obrazovku telefonu. Cestou z kopce do Ballinnu se probral k životu a cinkal a bzučel tak svědomitě, že do bazaru dorazila se schránkou plnou mailů a nepřečtených esemesek. To má čas, pomyslela si. Zasadila mobil hluboko do kapsy a otočila klíčkem v zapalování. Auto zdráhavě nastartovalo a stěrače se postaraly o dobrý výhled.

Připomněla si, že nemá řadit dvojku, a odlepila se od chodníku.

Kapitola druhá

Blackwater Hall, hrabství Kerry,

Červenec 1939

Blížil se večer, když se auto konečně objevilo na cestě lemované stromy, aby zdolalo poslední úsek silnice vedoucí k Blackwater Hall. Červenec se chýlil ke konci a podle šoféra místní už cítí ve vzduchu babí léto. Avšak úmorné vedro nebyl jediný důvod, proč se Nancy potily dlaně.

Teddy, uvelebený vedle ní na zadním sedadle, se natáhl a vzal ji za ruku. „Jsi nesnesitelně rozpálená. Není ti nic?“ Nebylo to poprvé, kdy jí po vystoupení z vlaku položil tutéž otázku.

„Je parno.“

„Dívka původem z jižní Anglie by horkem trpět neměla.“

Povolila si límec u šatů. „Může za to... to dusno.“

„Bývá tady mnohem hůř, věř mi. Dnes není takové vlhko.“ Vesele se zachechtal, aby zamaskoval, jak moc je nervózní.

Usmála se a vymanila se mu. Mimoděk otočila prstýnkem, aby přepočítala pět drobných briliantů, na které si už stačila zvyknout. Na panství jedou úplně poprvé jako sezdaný pár. V koutku duše doufala, že také naposled.

„Dobře to dopadne,“ ujistil ji tónem, který si schovával pro případy, kdy tomu nevěřil. Podíval se za ni a ona sledovala směr jeho pohledu. Tiseň na hrudi narůstala.

Nad temnou hladinou jezera Atoon se objevila silueta sídla zvaného Blackwater Hall. Nepůsobilo tak velkolepě, jak si ho pamatovala, přesto se mu nedala upřít jistá přitažlivost. Stěny porůstal sytě zelený břechťan a na střeše z modré břidlice hřádoval bezpočet komínů. Průčelí zdobily tři řady bílých oken, některá za vlahého večera zůstala otevřená. Francouzské dveře

v přízemí vedly rovnou na sytě zelený trávník, který se rozbíhal až k jezeru s břehy ježatými rákosím.

A právě z těchto dveří vyšla štíhlá postava v bílém.

„Ach, máti je tady,“ zvolal se Teddy. „Mám takovou radost!“
„Já také.“ Nancy si uhladila vlasy vyčesané do složitěho drdolu, jež zvolila právě pro tuto příležitost. Přibalila si spoustu klobouků, aby měla čím zakrýt svou neposlušnou hřívu. Teddyho matka si totiž zakládala na upravenosti. V kapesním zrcátku si překontrolovala make-up. Navzdory horku pleť zůstala matná a maskara poslušně držela na řasách a obočí. Anglická růže na irském venkově. „Vsadím se, že celý den strávila...“

„Uklízením?“

„Nebo vařením?“ opáčila a Teddy vyprskl smíchy. „Určitě upekla dort, aby mě náležitě přivítala do rodiny.“ Dva kamarádi, pomyslela si Nancy, si utahují z blížící se domácí války.

„Však ono to uteče...,“ sliboval Teddy, ale neřikal to moc jistě. Teď když jsou svoji, je třeba myslet na dědictví a podepsat pár dokumentů. Osobně. Dlouho to odkládali.

Nancy se odvrátila k jezeru, částečně proto, aby skryla úzkost, částečně aby se pokochala pohledem na horu Cottah. Tyčila se nad sídlem – dvě stě padesát metrů vysoký kamenný sráz na úpatí porostlý divokou vegetací a vřesem se sytě purpurovými kvítky. V zimě se svah obrácený k jihu přes den zahřál a rodina tvrdila, že když se večerní větřík převalí přes vrchol, teplý dech hory drží mráz na uzdě.

Ale když automobil zastavil před domem, výraz lady Rathmoreové byl navzdory žáru mrazivý. Stála bez hnutí, sledovala je a vyčkávala.

Teddy k sobě něžně otočil Nancyin obličej. „Jsi nádherná a já tě miluji.“ Pohládl ji po tváři. „Ty tvoje oči, Nancy... Máš neuvěřitelná kukadla. Tak podmanivá, tak modrá.“

Na rozdíl od krve, pomyslela si trpce, ale odpověděla prostě: „Také tě miluji.“

Prošli francouzskými dveřmi do prostorné místnosti s blankytnými stěnami a světlým kobercem bez jediné poskvrnky, který vypadal, jako by ho sem položili teprve včera. Nancy se držela uprostřed orientálního běhounu vedoucího doprava a doleva ke dveřím z tmavého dřeva. Nejuvzdálenější stěnu lemoval velký příborník obložený vyleštěným stříbrem. U stolu pro dvanáct lidí byla prostřena polovina míst. Na druhé straně, u krbu ze zeleného mramoru s rašelinou a třískami připravenými na podpal, stála dvě pohodlná křesla.

Ve vzduchu se vznášela vůně pečeného masa. „Napadlo mě uspořádat neformální večeři,“ prohlásila lady Rathmoreová k Nancy, aniž se na ni podívala. „Abyste se u nás cítila příjemněji.“

Nancy se kousla do jazyku a usmála se. „Jste velice ohleduplná.“ Znělo to uvolněně, ale ruce schovávala za zády a nehty zatínala do dlaní. Doufala, že je to jediná vnější známka jejího podráždění.

Lady Rathmoreová přikývla. Byla to elegantní žena hovořící měkkým americkým přízvukem východního pobřeží, vysoká a bledá, oblečená ve dlouhých sněhobílých šatech tak nepraktických, že si je může pořídit jen urozená dáma. „Počítala jsem, že se najíme v půl sedmé, ale protože jste se *opozdili*, přesuneme večeři na sedmou?“ Nepočkala na odpověď a odplula po běhounu k levým dveřím. Teddy a Nancy osaměli.

Někde v domě hodiny odbily šestou, Nancy se naklonila k Teddymu a zašeptala: „Dort nebude?“

„*Moc* mě to mrzí.“

Rozesmála se. Najednou je všechno jinak. *Ona* je jiná. Tentokrát má na ruce snubní prsten a připadá si v bezpečí. Jsou s Teddym jedno tělo jedna duše a nic je nerozdělí.

Zula si střevice a stoupla si na běžový koberec. Krásně chladil a šimral. „Přinejmenším jsem neblekotala.“ Sklonila se a pohladila krátce zastřižený vlas. Vlasy. Koberec musel stát majlant. „Naposledy jsem blábolila o Edwardově abdikaci – mlela jsem dál a dál – a tys mi *potom* řekl, že se tvá matka přátelí se sestřenicí Wallis Simpsonové...“

Stalo se to před třemi lety. Bylo jí dvaadvacet a pompéznost zdejšího sídla ji dočista převálcovala. A uchvátila ji krása zdejší krajiny, což je to jediné, co si v Blackwater Hall na nic nehraje. Příroda a Charlotte. Nancy se zrovna zamilovala do Teddyho a všechno spolu sdíleli. Jejich společný život v Londýně se teprve začínal rýsovat a někdejší nezávislost se zvolna měnila v partnerství.

Zvedla stěvíčky a přešla po koberci. „Tentokrát jsem rozhodnutá nechat si svoje názory pro sebe.“ Zastavila se u okna. Na hladině jezera se zrcadlila hora. Stěny salonu pokrývaly rodinné portréty rodu Rathmoreových – čtyři baroni, jejich manželky a hrstka dětí.

Rodina se prapodivně větvila a majetek se dělil mezi Iry, Angličany a Američany. Mezi protestanty a katolíky. Mezi minulost a současnost. A přestože byl Teddy druhorozeným synem – tím náhradním – rodiče do něho vkládali velké naděje. Vyšší očekávání. Nancyin příchod na scénu otrásl beztak vratkým vztahem.

Otočila se k Teddymu, který se postavil za ni a objal ji kolem pasu. „Doufala jsem, že nás Charlotte přijde přivítat.“ Potěšilo ji to, ale kvůli nezvaným očím jeho ruce odstrčila.

V kabelce nosila poslední dopis, který Charlotte napsala – neodeslala ho, protože by dorazila dříve než psaní. Sdílely spolu naděje a sny. Vyměňovaly si je mezi sebou jako tenisové míčky a svěřovaly se s podrobnostmi svých životů.

„Však ona přijde,“ ubezpečil ji Teddy. Nyní stáli u okna bok po boku skoro bez doteku. „Kéž bych byl pro svoji sestru alespoň z poloviny takovým idolem, jako jsi ty!“

„Jsem si jistá, že to není pravda...“ Ale otočila se a spiklenecky na něho mrkla, aby mu tím dala najevo, že o jeho slovech ani v nejmenším nepochybuje. Dolíčky ve tvářích prozradily, že i on se usmívá.

Ale díval se kamsi za její rameno. Nancy se zarazila a nakrčila čelo. Vtom se za ní ozvalo hlasitě: „Aha, vy už jste přijeli.“ Znělo do sebevědomě a důležitě.

Obrátila se za hlasem a nasadila nacvičený úsměv. Muž, jenž vstoupil do místnosti, na běhoun nedbal a podrážky jeho bot zanechávaly na koberci nepatrné stopy.

„Hugo,“ odpověděl Teddy a zlehka spočinul rukou na manželčiných bocích.

„Bratříčku.“

Nancy fascinovalo vidět ty dva pohromadě. Když se s Hugem setkala naposledy, byli si neuvěřitelně podobní, ale během posledních několika let starší z mužů přibral a kolem očí se mu udělaly vrásky. Napadlo ji, odkud tyhle vrání stopy pocházejí, protože nikdy neviděla, že by se smál. Byl podobný Teddymu, ale každý jeho charakteristický rys jako by byl výraznější, v případě nosu až moc. Oba byli světlomasí, a zatímco Hugovy vlasy se leskly brilantinou, Teddymu se po straně přirozeně rozdělovaly do pěšinky. Padaly mu do očí a on si je neustále odhazoval z čela.

Trvalo o zlomek déle, než Hugo vzal Nancy na vědomí. Ruku jí nepodal. „Aha, tvoje rozkošná manželka.“ Pohlédl na nohy v punčochách. „Má drahá, doufám, že vám máti řekla, abyste se zde chovala jako doma,“ poznamenal tónem, který jasně naznačoval, že v nic takového nedoufá.

„Ano, samozřejmě.“

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Teddyho.

„Dlouhá.“

Hugo vzal bratra za paži a odváděl ho ke křeslům. „Ani já se na to netěším.“

„Co tím chceš říct?“ Teddy se ohlédl po Nancy a vyměnili si pohled, který říkal: *a je to tady*.

„Brzy odjízďím do Londýna. Příležitost se mi sama naskytla. Zřejmě zařadovala blížící se válka. Probereme to... později.“ Poslední slovo Hugo pronesl po krátké pauze, během níž kývl hlavou k Nancy.

Málem vyprskla smíchy. Byznys patří pánům, zatímco ženuška má svoje místo u plotny. S Hugem by nejspíš praštilo, kdyby zjistil, že jejich manželství zkosnatělým archetypům nepodléhá. Přesto neočekávala, že Teddy začne